



Arrest

nr. 72 436 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, afkomstig van het dorp Surkhjoy in de provincie Bamyān. U bent Hazara van etnische origine en een sjiëtische moslim.

In België diende u een eerste asielaanvraag in op 15 mei 2006, u was toen minderjarig. In uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u uw land van herkomst had verlaten omwille van problemen tengevolge de politieke activiteiten van uw vader en broer. Uw vader had een belangrijke functie in de 'partij van K.(...)' en werd zes jaar geleden in gevechten met de rivaliserende factie van 'A.(...)' gedood. Daarna werkte uw oudere broer als soldaat voor K.(...). Nadat hij drie keer werd meegenomen door mannen van

A.(...), werd hij vermoord. Ook u werd opgepakt door mannen van A.(...) en opgesloten. Toen u terug thuiskwam waren uw moeder en jongere zus niet meer aanwezig en uw oom, het enige familielid in uw dorp, wist niet waar ze heen waren. Uw oom besloot u naar Pakistan te brengen, waar u anderhalf jaar verbleef. Omwille van de voortdurende en bloedige conflicten tussen soennieten en sjieten in Quetta, vond u het niet meer veilig om in Pakistan te blijven. U verliet Pakistan en diende in België een asielaanvraag in op 15 mei 2006. Op 3 juli 2007 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling te weigeren alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing ging u in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die op 14 september 2007 een conform arrest velde. Vervolgens diende u elf asielaanvragen in die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging werden genomen (bijlage 13quater), nl. respectievelijk op 8 november 2007, 28 oktober 2008, 25 november 2008, 16 december 2008, 14 januari 2009, 23 januari 2009, 4 februari 2009, 5 maart 2009, 24 april 2009, 25 mei 2009 en 16 juni 2009.

Op 3 juli 2009 diende u een dertiende asielaanvraag in waarvan u bij DVZ afstand nam. Op 12 augustus 2010 diende u een veertiende asielaanvraag in die door DVZ niet in overweging werd genomen (bijlage 13quater).

Op 12 januari 2011 diende u in het kader van de actie van de Afghaanse hongerstakers een vijftiende asielaanvraag in. Heden beroept u zich op dezelfde elementen als inzake uw eerste asielaanvraag. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan. U legt een kopie van een 'taskara' neer (ook al neergelegd bij DVZ nav. 2de AA), een krantenartikel ("Nagah-e-Naw" dd. 19 oktober 2002) en een schoolattest (ook al neergelegd bij DVZ nav. 3de AA).

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u, naar aanleiding van deze asielaanvraag, de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag het CGVS u de hoedanigheid van vluchteling heeft geweigerd omdat er, op grond van essentiële tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen, belangrijke hiaten in de chronologie van de weergegeven feiten én gebrek aan correcte informatie inzake het partijconflict waarvan u zegt het slachtoffer te zijn, onvoldoende geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Heden brengt u geen elementen aan die bovenstaande conclusie kunnen ombuigen, wel integendeel.

U verwijst naar het krantenartikel dat u neerlegt om de functie van uw vader in de 'partij van K.(...)' en het feit dat hij sneuvelde in een gevecht met de 'groep van A(...)' aan te tonen. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat reeds in uw eerste asielaanvraag een manifest gebrek aan kennis inzake de partij 'Wahdat' en een gebrek aan correcte informatie inzake de partijgeschillen tussen K.(...) en A.(...) werd vastgesteld (zie beslissing inzake 1ste AA en toegevoegde informatie). Uw verklaring, in het kader van uw huidige asielaanvraag (gehoorverslag CGVS p.3-5), namelijk dat A.(...) van 'Harakat' was en nooit deel heeft uitgemaakt van 'Hezb-i-Wahdat', is manifest onjuist (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U maakt in het geheel niet aannemelijk dat u de zoon bent van de persoon die in het krantenartikel wordt genoemd, ook al heeft die dezelfde naam als uw vader. Van de zoon van een regionale leider van 'Wahdat', zoals het geschreven staat in het krantenartikel, mag men immers verwachten dat hij over een correcte basiskennis beschikt.

Tevens is het opmerkelijk dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde (gehoor van 6 juni 2007) dat uw vader zes jaar geleden werd gedood, met andere woorden, in 2001. Het krantenartikel dateert echter van 19 oktober 2002. Heden verklaart u dat uw vader werd gedood in hetzelfde jaar als dat Karzai aan de macht kwam, in 2002 (gehoorverslag CGVS 15de AA p.4), terwijl u inzake uw eerste asielaanvraag stelde dat uw vader gedood werd vóór de aanval van de Amerikanen op Afghanistan, met andere woorden in 2001 (gehoorverslag CGVS 1ste AA p.5).

Verder beweerde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw broer ongeveer drie jaar na uw vader werd vermoord (zie beslissing CGVS 1ste A), terwijl u nu stelt dat hij enkele maanden na de dood van uw vader verdwenen is (gehoorverslag CGVS 15de AA p.4). U gevraagd of uw broer ooit gearresteerd/meegenomen werd, wat u wel beweerde tijdens uw eerste aanvraag, stelt u nu dat dit niet het geval was, dat uw broer op een ochtend de deur is uitgegaan en dat er daarna niets meer van hem werd

vernomen (gehoorverslag CGVS 15de AA p.4 en p.5). Bovendien stelde u bij uw eerste asielaanvraag dat u vóór het verdwijnen van uw broer werd meegenomen door mannen van A.(...), terwijl u heden stelt dat het enkele maanden later was (gehoorverslag CGVS 15de AA p.4). Er kan onvoldoende geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen elementen van vrees.

De door u neergelegde documenten, een kopie van een 'taskara', een krantenartikel en een schoolattest kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het krantenartikel werd bovenstaand al besproken. Inzake uw 'taskara' dient te worden opgemerkt dat u hierover volgende opmerkelijke verklaringen aflegt. U gevraagd naar het origineel document, aangezien het CGVS slechts over een kopie beschikt in het administratieve dossier van uw tweede asielaanvraag, zegt u eerst dat het CGVS het origineel heeft, om vervolgens te ontkennen dat u toen een 'taskara' hebt afgegeven, om dan aan te geven dat u inderdaad een 'taskara' heeft maar deze niet meebracht naar het gehoor. U doet heel geheimzinnig over het verkrijgen, aanmaken en versturen van uw 'taskara', zogenaamd om een 'bevriende Afghaan' niet in moeilijkheden te brengen (gehoorverslag CGVS 15de AA p.3). Verder zegt u dat u samen met uw oom de 'taskara' afhaalde in Afghanistan, vlak voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS 15de AA p.3) en dat oom de 'taskara' opstuurde naar België. Even later wordt u de vraag opnieuw gesteld en zegt u dat u "niet kan zeggen" of de 'taskara' met de post kwam. Gezien bovenstaande verklaringen kan er dus geen rekening gehouden worden met deze 'taskara' aangezien het volstrekt onduidelijk is hoe u aan dit document bent geraakt. Wat het schoolattest betreft moet worden vastgesteld dat er geschreven staat dat u van 1377 tot 1381 studeerde in de 'madrassa' van Surkh Joy (gehoorverslag CGVS 15de AA p.4). In uw eerste asielaanvraag echter verklaarde u slecht anderhalf jaar naar een 'madrassa' te zijn gegaan, op zevenjarige leeftijd. De door u neergelegde documenten kunnen uw asielaanvraag dan ook niet in een ander daglicht plaatsen en kunnen bijgevolg de eerdere appreciatie niet wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamiyan, meer bepaald in het district Waras, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamiyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Bamiyan enkel de noordelijke districten te maken hebben met infiltratie van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de situatie in provincie Bamiyan in het algemeen kalm was. Voor het district Waras wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Bamiyan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Waras actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Verzoeker voert ten slotte ook nog de schending aan van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (verder vluchtelingenverdrag).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag op 6 juni 2007 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. In het kader van verzoekers huidige asielaanvraag is hij op 16 juni 2011 opnieuw gehoord op het Commissariaat-generaal en heeft hij de mogelijkheid gehad om nieuwe elementen aan te brengen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Dari machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan, evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven

in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) meent verzoeker dat er in zijn verklaringen wel voldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker vreest het slachtoffer te worden van een afrekening door dezelfde mensen die verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn vader en broer en hij vreest dat hij niet zal kunnen rekenen op afdoende bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst. Verzoeker vindt dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn geloofwaardigheid in vraag stelt en is het oneens met de gronden waarop deze zich baseert om verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Ten eerste meent verzoeker dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat. Verzoeker stelt dat zijn problemen wel degelijk ernstig genoeg zijn en dat hij zich in zijn land van herkomst aan zijn lot overgelaten voelt. Daarom heeft hij de drastische beslissing moeten nemen het land te verlaten. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet voldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook met verzoekers persoonlijkheid.

De Raad is van mening dat indien verzoeker vindt dat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met individuele omstandigheden, het aan hem is om aan te tonen wat deze omstandigheden en feitelijkheden specifiek inhouden, en op welke manier de bestreden beslissing hier niet voldoende rekening mee heeft gehouden. Hetzelfde geldt voor verzoekers persoonlijkheid.

Ten tweede blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing in hoofdzaak genomen werd omdat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds een negatieve beslissing had genomen. Verzoeker vindt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers huidige aanvraag grondig onderzocht heeft, waardoor een zekere vooringenomenheid van de commissaris-generaal niet uitgesloten is. Verzoeker stelt dat het overduidelijk is dat de nieuwe stukken die hij aanbrengt (een krantenartikel en een schoolattest) wel degelijk een nieuw licht op de zaak werpen. Hij meent dat de commissaris-generaal op basis van deze documenten verzoekers relaas niet meer ernstig in vraag kon stellen. Het krantenartikel en de 'taskara' zouden objectieve documenten zijn, die verifieerbaar zijn en uitsluitel bieden inzake verzoekers identiteit en persoonlijke moeilijkheden.

Met betrekking tot de aangebrachte documenten stelt de bestreden beslissing: *"(...)U verwijst naar het krantenartikel dat u neerlegt om de functie van uw vader in de 'partij van K.(...)' en het feit dat hij sneuvelde in een gevecht met de 'groep van A(...)' aan te tonen. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat reeds in uw eerste asielaanvraag een manifest gebrek aan kennis inzake de partij 'Wahdat' en een gebrek aan correcte informatie inzake de partijgeschillen tussen K.(...) en A.(...) werd vastgesteld (zie beslissing inzake 1ste AA en toegevoegde informatie). Uw verklaring, in het kader van uw huidige asielaanvraag (gehoorverslag CGVS p.3-5), namelijk dat A.(...) van 'Harakat' was en nooit deel heeft uitgemaakt van 'Hezb-i-Wahdat', is manifest onjuist (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U maakt in het geheel niet aannemelijk dat u de zoon bent van de persoon die in het krantenartikel wordt genoemd, ook al heeft die dezelfde naam als uw vader. Van de zoon van een regionale leider van 'Wahdat', zoals het geschreven staat in het krantenartikel, mag men immers verwachten dat hij over een correcte basiskennis beschikt.(...)"*

(...)De door u neergelegde documenten, een kopie van een 'taskara', een krantenartikel en een schoolattest kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het krantenartikel werd bovenstaand al besproken. Inzake uw 'taskara' dient te worden opgemerkt dat u hierover volgende opmerkelijke verklaringen aflegt. U gevraagd naar het origineel document, aangezien het CGVS slechts over een kopie beschikt in het administratieve dossier van uw tweede asielaanvraag, zegt u eerst dat het CGVS het origineel heeft, om vervolgens te ontkennen dat u toen een 'taskara' hebt afgegeven, om dan aan te geven dat u inderdaad een 'taskara' heeft maar deze niet meebracht naar het gehoor. U doet heel geheimzinnig over het verkrijgen, aanmaken en versturen van uw 'taskara', zogenaamd om een 'bevriende Afghaan' niet in moeilijkheden te brengen (gehoorverslag CGVS 15de AA p.3). Verder zegt u dat u samen met uw oom de 'taskara' afhaalde in Afghanistan, vlak voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS 15de AA p.3) en dat oom de 'taskara' opstuurde naar België. Even later wordt u de vraag opnieuw gesteld en zegt u dat u "niet kan zeggen" of de 'taskara' met de post kwam. Gezien bovenstaande verklaringen kan er dus geen rekening gehouden worden met deze 'taskara' aangezien het volstrekt onduidelijk is hoe u aan dit document bent geraakt. Wat het schoolattest betreft moet worden vastgesteld dat er geschreven staat dat u van 1377 tot 1381 studeerde in de 'madrassa' van

Surkh Joy (gehoorverslag CGVS 15de AA p.4). In uw eerste asielaanvraag echter verklaarde u slecht anderhalf jaar naar een 'madrassa' te zijn gegaan, op zevenjarige leeftijd. De door u neergelegde documenten kunnen uw asielaanvraag dan ook niet in een ander daglicht plaatsen en kunnen bijgevolg de eerdere appreciatie niet wijzigen.(...)". De Raad schaart zich achter dit motief.

Voorts verwijt de commissaris-generaal verzoeker dat zijn verklaringen hiaten in de chronologie zouden bevatten en dat hij geen correcte informatie kon geven over 'Harakat' en 'Hezb-i-Wahdat', terwijl verzoekers vader een regionale leider geweest zou zijn. Verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag en zijn huidige asielaanvraag bevatten ook meerdere tegenstrijdigheden. Verzoeker meent echter dat deze tegenstrijdigheden onmogelijk kunnen gezien worden als dermate belangrijke tegenstrijdigheden en zijn volgens verzoeker niet van dien aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Ook zou de commissaris-generaal geen rekening houden met het lange tijdsverloop tussen zijn persoonlijk problemen in zijn land van herkomst, en de traumatische ervaringen die verzoeker daarbij heeft opgelopen. Deze traumatische ervaringen zouden wel degelijk een verklaring vormen voor het feit dat verzoeker in de maanden en jaren die volgden op de gebeurtenissen deze heeft proberen te verwerken. Het is algemeen geweten dat traumatische ervaringen bij een mens kunnen leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Verzoeker meent ook dat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag veel te weinig rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd. Hij was immers slechts vijftien jaar oud wanneer hij zijn land van herkomst heeft verlaten en in Pakistan is ondergedoken. Verder waren volgens verzoeker veel van de gestelde vragen geenszins pertinent. Verzoeker meent dat van iemand die is opgegroeid in een samenleving die op zich reeds achtergesteld en geïsoleerd is, waar hij weinig contact had met de buitenwereld en een zeer geringe opleiding heeft genoten en amper vijftien jaar was toen hij is gevlucht, redelijkerwijze niet verwacht kon worden dat hij over een uitstekende basiskennis van het partijconflict zou beschikken. Veel van de vragen die gesteld werden waren niet aangepast aan deze factoren. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal in het kader van zijn huidige procedure in dezelfde fouten hervalt.

De Raad dient eerst op te merken dat verzoeker niet verduidelijkt welke vragen tijdens zijn gehoor gesteld zijn die niet pertinent waren, en niet aangepast aan verzoekers jonge leeftijd, concrete leefomstandigheden en beperkte kennis.

Verweerder stelt in de verweernota: *"(...)dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In die zin kan het grote tijdsverloop tussen de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen en het gehoor op het CGVS dan ook geen voldoende verschoningsgrond vormen voor de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste en huidige asielaanvraag. Zelfs indien kan worden aangenomen dat bepaalde details vervaagd zouden zijn, dan nog kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen, zoals de dood van zijn vader en de dood/verdwijning van zijn broer naar plaats en tijd kan situeren en hieromtrent coherente verklaringen kan afleggen, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.(...)"*.

Met betrekking tot herinneringen van traumatische gebeurtenissen wijst de Raad op het volgende: Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelaas. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen

worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen zullen moeilijker onthouden worden. Dit is het gevolg van een zogenaamde tunnelperceptie waarbij informatie die zich op de visuele of auditieve periferie van de schokkende gebeurtenis niet onthouden wordt en de aandacht gefocust is op het meest bedreigende element dat een centrale plaats krijgt. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokken het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews verschilden (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137; E. Bloemen, E. Vloeberghs, C. Smits, Psychological and psychiatric aspects of recounting traumatic events by asylum seekers, p. 56-57, http://www.pharos.nl/uploads/_site_1/Pdf/Documenten/Care%20Full%2042-85.pdf, geraadpleegd op 4 november 2011).

De Raad meent dat de door het Commissariaat-generaal aangehaalde motieven kernelementen van zijn asielaanvraag betreffen waarvan van verzoeker kan verwacht worden dat hij ze zou kennen. benadrukt dat de jeugdige leeftijd van verzoeker hem niet ontslaat van de verplichting om alle nuttige elementen zo snel en zo correct mogelijk aan te brengen. Verzoeker kan zich dus niet beroepen op zijn jonge leeftijd om de tegenstrijdige en niet correcte en vage verklaringen die hij heeft afgelegd te verklaren.

Verzoeker stelt ten slotte nog dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 16 juni 2011 fysiek en mentaal uitgeput was van de hongerstaking waaraan hij had deelgenomen.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. De Raad meent dat niets er op wijst dat het gehoor van 16 juni 2011 niet op een regelmatige wijze heeft plaatsgevonden. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker geen specifieke opmerkingen heeft gemaakt in verband met het feit dat hij zich fysiek of mentaal niet in staat voelde om op normale wijze deel te nemen aan het gehoor. Verzoeker legt evenmin enig medisch attest neer waaruit zou blijken dat hij niet in staat zou geweest zijn om volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker meent dat in de gegeven omstandigheden zijn geloofwaardige verklaringen zouden moeten volstaan om hem het voordeel van de twijfel te geven. De documenten die verzoeker voorlegt vormen minstens een begin van bewijs, en hadden na grondiger onderzoek wel degelijk nuttige gegevens over verzoekers moeilijkheden kunnen verschaffen. Verzoeker meent dat uit hoofde van een goede rechtsbedeling en het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal een vollediger en grondiger onderzoek moeten doen. De commissaris-generaal maakt volgens verzoeker aldus een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift grotendeels tot het herhalen van zijn asielmotieven en het uiten van algemene stellingen. Zoals hoger reeds vermeld is het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet voldoende. Verzoeker moet met concrete argumenten aantonen waarom de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan. De Raad is van mening dat verzoeker hier niet in slaagt.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet, dat handelt over een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker stelt dat de argumenten waarop de commissaris-generaal zich baseert om hem de subsidiaire bescherming te weigeren niet overtuigend, en dat de commissaris-generaal hem als hij niet

beantwoordde aan de criteria voor de vluchtelingenstatus, hij minstens de status van subsidiair beschermde had moeten krijgen. Verzoeker meent ook dat hij na een periode van zes jaar in het buitenland reeds veel aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met als gevolg een verhoogd veiligheidsrisico. Hierdoor is verzoekers persoonlijke situatie bij terugkeer naar zijn land van herkomst reeds uitzichtloos. Ook hier meent verzoeker dat de commissaris-generaal verzoekers problemen ten onrechte onvoldoende erkent. Het is voor verzoeker overduidelijk dat zijn veiligheid in zijn land van herkomst niet is gegarandeerd. De commissaris-generaal zou dan ook hier een manifeste beoordelingsfout begaan en met oog op het principe van een goede rechtsbedeling een volledig en grondiger onderzoek moeten uitvoeren naar alle elementen van verzoekers relaas.

De Raad benadrukt nogmaals dat het voor verzoeker niet kan volstaan om louter te verklaren dat de motieven van de bestreden beslissing niet overtuigen. Verzoeker laat na om met concrete argumenten deze motieven te weerleggen. Op basis van een grondige analyse van alle relevante informatie die in het administratief dossier is terug te vinden, is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat burgers in het district 'Waras', provincie 'Bamiyan' geen reëel risico lopen op ernstige dreiging zoals omschreven in artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet.

Ten slotte stelt verzoeker dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt, omdat op basis van alle door verzoeker aangebrachte elementen de commissaris-generaal niet in redelijkheid kon komen tot de bestreden beslissing.

Zoals hoger reeds vermeld, is de Raad van mening dat de schending van het redelijkheidsbeginsel niet kan worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DE WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS